

Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσ/νίκης: 380/90

Πηγή: Δ.Ε.Ν. 47/1991 σελ. 24

Απόλυση τεχνικού ασφαλείας. Μικτή σχέση εργασίας. Υποχρέωση προσλήψεως τεχνικού ασφαλείας κατά Ν. 1568/85 - Καθήκοντα. - Συνδέεται με σχέση εξαρτημένης εργασίας. - Η απόλυση του τεχνικού ασφαλείας πρέπει να είναι αιτιολογημένη. - Ζήτημα αν η υποχρέωση αιτιολογίας της απολύσεως αφορά και τα άλλα καθήκοντα που ο μισθωτός ασκεί παράλληλα με τα του τεχνικού ασφαλείας. Ποιες οι εφαρμοστέες διατάξεις επί μικτών σχέσεων εργασίας. - Η υποχρέωση αιτιολογημένης καταγγελίας δεν μπορεί να παρακαμφθεί εις την περίπτωση την κύρια απασχόληση του τ.α. αποτελούν τα άλλα καθήκοντα. – Επί μικτής συμβάσεως η υποχρέωση αιτιολογήσεως της απολύσεως αφορά μόνον τη σχέση ως τεχνικού ασφαλείας. – Το θέμα της εγκυρότητας της καταγγελίας θα κριθεί ξεχωριστά για κάθε είδος παρεχομένης εργασίας. Ενδεχόμενον εφαρμογής άρθρου 281 ΑΚ και αλληλοεπηρεασμού των διαφόρων καταγγελιών.

Πρωτοδίκης: Ευστ. Τσιούτσιας

Δικηγόροι: Φ. Κανιστάθης, Δαν. Βοτικά, Η. Αλεξόπουλος, Ελ. Τσιλίδου, Ευφρ. Ευαγγέλου

Με τον Ν. 1588/85 «περί υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων», εθεσπίσθη και ο θεσμός του τεχνικού ασφαλείας, του οργάνου δηλαδή εκείνου, που συνδεόμενο με την, υποχρεωμένη να προσλάβει τέτοιο πρόσωπο, βιομηχανική επιχείρηση με σύμβαση εργασίας, έχει καθήκον να παρεμβαίνει συμβουλευτικά στον εργοδότη κάνοντας του υποδείξεις και παρέχοντας του συμβουλές προς διασφάλιση όρων και συνθηκών ασφαλείας στους απασχολούμενους στην επιχείρησή του μισθωτούς, επιβλέποντας παράλληλα κάθε τι που σχετίζεται με την ασφαλή παραμονή και διεξαγωγή της εργασίας αυτών (βλ. άρθρα 6 και 7 Ν. 1568/85). Ως προς τη φύση της εργασίας αυτής και το νομικό χαρακτηρισμό της ως εξαρτημένης ή όχι, δεν ορίζεται ρητώς στον ανωτέρω νόμο. Πλην όμως από το γεγονός ότι γίνεται σ' αυτόν χρήση των όρων «πρόσληψη», «απόλυση», «απασχόληση», εμμέσως πλην σαφώς προκύπτει ότι η ανωτέρω συναπτόμενη σχέση προσιδιάζει στη μορφή της εξαρτημένης εργασίας (βλ. σχετική μελέτη Λ. Αυδή εις ΔΕΝ 46.593) με τις ιδιομορφίες και ιδιαιτερότητες που επιβάλλει στη σχέση αυτή ο ανωτέρω νόμος. Ειδικότερες αναγκαστικά επιβαλλόμενες ρυθμίσεις στην ανωτέρω σχέση προβλέπουν έγγραφη κατάρτισή της και κοινοποίηση αντιγράφου της στην επιθεώρηση εργασίας (άρθρο 4 παραγρ. 5), υπαγωγή του τεχνικού ασφαλείας απευθείας στη διοίκηση της επιχείρησεως (άρθρο 5 παραγρ. 4), ειδικότερη περιγραφή των ασκουμένων καθηκόντων και υποχρεώσεων (άρθρα 6, 7) κλπ. Ακόμη και ο χρόνος απασχολήσεώς του κατά μήνα καθορίζεται εκ του νόμου κατά κατηγορίες επιχειρήσεων (ΠΔ 294/88). Τέλος ειδικότερη ιδιορρυθμία της εργασιακής αυτής σχέσεως αποτελεί και το γεγονός ότι η απόλυση του τεχνικού ασφαλείας πρέπει να είναι αιτιολογημένη (άρθρο 7 παραγρ. 4). Ζήτημα όμως δημιουργείται με την απόλυση του τεχνικού ασφαλείας στην περίπτωση που αυτός παράλληλα με τα ανωτέρω καθήκοντα του ασκεί και «άλλα καθήκοντα», που ενδεχομένως «να του έχει αναθέσει» ο εργοδότης του, βάσει του άρθρου 7 παραγρ. 3 του ανωτέρω ΠΔ. Και το ανακύπτον στην περίπτωση αυτή πρόβλημα έγκειται στο εάν η υποχρέωση του εργοδότη για αιτιολογημένη απόλυση του τεχνικού ασφαλείας που ασκεί «άλλα καθήκοντα», αναφέρεται και πρέπει να καλύπτει και τα «καθήκοντα» αυτά. Κατ' αρχήν θα πρέπει να διευκρινισθεί τι εννοείται από το νόμο με τον όρο «άλλα καθήκοντα». Είναι προφανές ότι με αυτόν εννοείται και η άσκηση εκ μέρους του τεχνικού ασφαλείας καθηκόντων πέραν των ρητώς περιγραφόμενων υπό του νόμου ως αναγομένων στις υποχρεώσεις του και αρμοδιότητές του ως τεχνικού ασφαλείας. Δηλαδή τα πρόσθετα αυτά καθήκοντα να ασκούνται πέραν και έξω από την ειδικώς υπό του νόμου ρυθμιζόμενη και περιγραφόμενη κατά τα κύρια σημεία λειτουργίας της, σύμβαση του ως τεχνικού ασφαλείας. Και τα πρόσθετα αυτά καθήκοντα δεν μπορεί παρά να έχουν το χαρακτήρα συμβάσεως εξαρτημένης ή μη εργασίας, ή ίσως και συμβάσεως έργου. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή υφίσταται «μικτή σχέση εργασίας» (βλ. Λ. Ντάσιος «Εργατικό Δικονομικό Δίκαιο» Α/1 έκδ. 1986 παραγρ. 7 σελ.53 επ.). Και το θέμα έχει στην κρινόμενη περίπτωση ενδιαφέρον, εάν τα

«άλλα καθήκοντα» του τεχνικού ασφαλείας συνιστούν και αυτά εξαρτημένη εργασία και μάλιστα αορίστου χρόνου. Και το ενδιαφέρον εν προκειμένω έγκειται στο εάν το αιτιολογημένο ή μη της καταγγελίας της ανωτέρω εργασιακής σχέσεως πρέπει ή όχι να καταλαμβάνει ολόκληρη τη σχέση ή μόνη την του τεχνικού ασφαλείας. Κατ' αρχήν θα πρέπει να διευκρινιστεί ότι η γενικώς κρατούσα άποψη, σύμφωνα με την οποία επί «παροχής εξαρτημένης εργασίας μικτής επαγγελματικής φύσεως» ή άλλως επί των λεγομένων «μικτών σχέσεων εργασίας», αναζητείται το στοιχείο της κύριας επαγγελματικής απασχολήσεως, προκειμένου να κριθεί ποιες είναι οι αρμόζουσες να εφαρμοστούν σχετικές διατάξεις (βλ. Π. Ντάσιος «Εργατικό Δικονομικό Δίκαιο», (ο.π., ΑΠ 553/70 ΝοΒ 18.1445), δεν μπορούν να εφαρμοστούν στην προκειμένη περίπτωση, αφού τυχόν αποδοχή αυτής της εκδοχής θα μπορούσε να οδηγήσει σε καταστρατήγηση τη διάταξη που προβλέπει αιτιολογημένη καταγγελία της συμβάσεως του τεχνικού ασφαλείας, όταν τα σχετικά καθήκοντα αυτού υπολείπονται κατά χρόνο και σπουδαιότητα σε σύγκριση με τα «άλλα καθήκοντα», που δυνατόν να έχει συμφωνήσει να ασκεί στην αυτή επιχείρηση. Κατά συνέπεια λοιπόν κατά κανένα τρόπο δεν είναι δυνατόν να παρακαμφθεί η υποχρέωση αιτιολογημένης καταγγελίας στις περιπτώσεις αυτές. Αλλά και η διαμετρικά αντίθετη άποψη, ότι δηλαδή στις περιπτώσεις αυτές, «κατ' ανάγκη» το αιτιολογημένο της εν λόγω καταγγελίας θα πρέπει να επεκτείνεται σε ολόκληρη την εργασιακή σχέση, διότι έτσι εξασφαλίζεται η ανεξαρτησία του τεχνικού ασφαλείας και είναι αναγκαία πολύ περισσότερο όταν ο μισθωτός έχει άλλα κύρια καθήκοντα και επομένως ο εργοδότης έχει περισσότερες δυνατότητες να επικαλεσθεί προσηματικές αιτίες καταγγελίας (βλ. Λ. Αυδή ο.π. παραγρ. 10) δεν μπορεί να γίνει δεκτή, αφενός γιατί οδηγεί σε δεσμεύσεις του εργοδότη, που σαφώς δεν ηθέλησε ο νομοθέτης και αφετέρου διότι η διασφάλιση του τεχνικού ασφαλείας από «προσηματικές αιτίες» καταγγελίας της συμβάσεως του επιτυγχάνεται επαρκώς βάσει της διατάξεως του άρθρου 281 ΑΚ, η οποία πράγματι στο εργατικό δίκαιο και ευρέως εφαρμόζεται και επαρκώς διασφαλίζει τα συμφέροντα των εργαζομένων (βλ. σχ. και Λ. Ντάσιου ο.π. παραγρ. 138 σελ. 642 έπ.). Έτσι λοιπόν το Δικαστήριο άγεται στη σκέψη ότι στις ανωτέρω περιπτώσεις μικτής συμβάσεως του τεχνικού ασφαλείας, όπου αυτός εκτός από τα καθήκοντα του ως τεχνικού ασφαλείας ασκεί και άλλα έχοντα το χαρακτήρα εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, το θέμα της εγκυρότητας της καταγγελίας της σχετικής συμβάσεως θα κριθεί κατ' αρχήν ξεχωριστά για κάθε είδος παρεχομένης εργασίας, και ο εργοδότης δύναται κατά περίπτωση να καταγγέλλει τη σύμβαση είτε για την εργασία του μισθωτού του ως τεχνικού ασφαλείας, είτε για τα «άλλα καθήκοντα» του, είτε για αμφότερα, τηρώντας κατά περίπτωση τις σχετικές προβλεπόμενες διατάξεις καταγγελίας. Δηλαδή θα πρέπει να θεωρηθεί ότι στην περίπτωση του απολυμένου τεχνικού ασφαλείας που ασκούσε και άλλα καθήκοντα, λειτουργούσαν δύο παράλληλες συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας και η καταγγελία κάθε μιας θα πρέπει να γίνει με τήρηση των διατάξεων που προβλέπονται κατά περίπτωση. Η δε εγκυρότητα των καταγγελιών αυτών θα κριθεί κατ' αρχήν ξεχωριστά, μη απολεισμένης όμως της εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 281 ΑΚ και εντεύθεν του αλληλοεπηρεασμού της εγκυρότητας των καταγγελιών αυτών. Απεδείχθησαν τα εξής: Μετά από σύμβαση μισθώσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, η εναγομένη προσέλαβε την 1-2-89 τον ενάγοντα, που είναι μηχανολόγος πτυχιούχος ανωτάτης σχολής, για να εργασθεί στη βιομηχανική επιχείρηση της ως τεχνικός διευθυντής. Εν συνεχεία, στις 21-9-87, η εναγομένη ανέθεσε στον ενάγοντα και τα καθήκοντα του τεχνικού ασφαλείας του εργοστασίου της, που αυτός ανέλαβε και ασκούσε παράλληλα με τα ανωτέρω κύρια καθήκοντά του ως τεχνικού διευθυντή. Στις 24-11-89, και ενώ οι μηνιαίες αποδοχές του ενάγοντος ανήρχονται συνολικώς στο ποσό των 225.790 δραχμών, εκ των οποίων οι 30.000 δρχ. κατεβάλλοντο για τα καθήκοντά του ως τεχνικού ασφαλείας, η εναγομένη κατήγγειλε συνολικώς την ανωτέρω σύμβαση και απέλυσε τον ενάγοντα, καταβάλλοντάς του ως αποζημίωση απολύσεως το ποσό του 1.317.108 δραχμών, και έκτοτε δεν αποδεχόταν την εργασία του ούτε ως τεχνικού διευθυντή ούτε ως τεχνικού ασφαλείας. Για την απόλυση του ως τεχνικού ασφαλείας η εναγομένη δεν προέβη σε καμία αιτιολογία, ενώ σύμφωνα με τα αναφερθέντα στη μείζονα σκέψη έπρεπε να αιτιολογήσει την ενέργειά της αυτή, και μάλιστα κατά τη στιγμή της καταγγελίας (βλ. Λ. Αυδή ο.π. παραγρ. 9). Η παράλειψη αυτή της εναγομένης καθιστά την καταγγελία του ενάγοντος εν σχίσει προς τη σύμβασή του ως τεχνικού ασφαλείας άκυρη. Κατά συνέπεια μη αποδεχόμενη τα σχετικά

καθήκοντά του κατέστη υπερήμερη ως προς την αποδοχή της σχετικής εργασίας του ενάγοντος και οφείλει να του καταβάλει τις αποδοχές που αντιστοιχούν στην εργασία του αυτή για την αιτουμένη περίοδο από 1-12-89 μέχρι 28-2-90. Ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι δεν του κατήγγειλε τη σύμβαση που σχετίζεται με την εργασία του ως τεχνικού ασφαλείας, αλλά μόνο εκείνη που αναφέρεται στα καθήκοντά του ως τεχνικού διευθυντή, θα πρέπει να απορριφθεί, διότι από το έγγραφο της εν λόγω καταγγελίας προκύπτει ότι προς υπολογισμό της αποζημιώσεώς του ελήφθη υπόψη μηνιαίος μισθός 225.790 δραχμών, που κατά τα προαναφερθέντα συμπεριλαμβάνει και τις 30.000 δρχ. για την άσκηση των καθηκόντων του ως τεχνικού ασφαλείας. Περαιτέρω όμως απεδείχθη ότι η καταγγελία της συμβάσεως του ενάγοντος, εν σχέσει προς την εργασία του ως τεχνικού διευθυντή, δεν υπαγορεύθηκε από εκδικητική διάθεση των εκπροσώπων της εναγομένης, και συγκεκριμένα ότι αυτοί δεν τον απέλυσαν διότι ως τεχνικός ασφαλείας είχε προβεί σε παρατηρήσεις αναγόμενες στην εκ μέρους της επιχειρήσεως λήψη μέτρων ασφαλείας των εκεί απασχολούμενων μισθωτών της. Αντίθετα απεδείχθη ότι η εναγομένη προέβη στην απόλυση του ενάγοντος μετά τις σημειωθείσες αλλαγές στην διοίκησή της, και λόγω της εκ μέρους των νέων οργάνων της ελλείψεως εμπιστοσύνης προς το πρόσωπό του, δεδομένου ότι αυτός ασκούσε πλημμελώς τα καθήκοντά του, αγοράζοντας υλικά που δεν χρησιμοποιούσε μέχρι τη λήξη της ισχύος τους, μη προνοώντας για τη σωστή συντήρηση του τεχνικού εξοπλισμού της επιχειρήσεως, και δημιουργώντας «ομάδες ευνοουμένων» στο εργατικό δυναμικό αυτής. Έτσι η καταγγελία της συμβάσεως του ενάγοντος που ανάγεται στην εκ μέρους του εκτέλεση των καθηκόντων του ως τεχνικού διευθυντή, είναι έγκυρη και ο αντίθετος αγωγικός ισχυρισμός του ενάγοντος απορρίπτεται ως αβάσιμος. Κατά συνέπεια λοιπόν όλων των ανωτέρω θα πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η από 24.11.89 καταγγελία της επίδικης συμβάσεως του ενάγοντος είναι άκυρη μόνο εν σχέσει προς την αυτού ως τεχνικού ασφαλείας.